

ærede Regering, skulde ikke være et Grundlag, men et Forslag, der i alle Enkeltheder, rent teknisk set, kunde vedtages uforandret. De Forandringer, der skulde finde Sted i Rigsdagen, skulde være supplerende, de skulde ikke være rent tekniske Forbedringer.

Naar den højtærede Konseilspræsident, der talte paa Finansministerens Vegne, udtalte, at det var en velbekendt Sag, at Statens nuværende finansielle Forhold ere saaledes, at den ikke godt kunde tænkes at engagere sig i et Foretagende som dette med et Beløb, der endogsaa skulde overstige Halvdelen af den Sum, der er Tale om, maa jeg vedblivende gøre opmærksom paa, at der her er Tale om noget helt andet end at skaffe Penge i den Betydning af Ordet, hvori det ellers skal tages; thi her er Tale om at gøre en god Forretning, og til at gøre en god Forretning bør Staten altid have Raad, og dertil kan Staten altid skaffe langt billigere Penge, end den højtærede Finansminister vilde være i Stand til at skaffe for at dække Statens Fornødenheder. Men endelig — den Tanke ønsker jeg ogsaa at udkaste — havde der dog været een Maade, hvorpaa man finansielt kunde have engageret Staten og derigennem i alt Fald bidraget til at sørge for, at vedkommende Aktiekapital blev paa danske Hænder, nemlig ved at give Statsgaranti for Aktierne. Hvis man vilde have garanteret et Udbytte paa $4\frac{1}{2}$ pCt. eller noget lignende, vilde man derigennem have givet Aktierne en saadan Attraktion, at det vilde have været let, naar man gjorde sig Umage derfor og samtidig indførte „Spærringssystemet“, at faa Aktierne anbragte paa danske Hænder paa en saadan Maade, at de vedblev at være paa danske Hænder. Det er det, jeg vedblivende maa betegne som Alfa og Omega ved denne Sag, at dette Foretagende ikke kan hævde sin Ret til i det lange Løb at kaldes et nationalt Foretagende, medmindre der paa effektiv Maade sørges for, at den største Del af Kapitalen bliver paa danske Hænder. Den bedste Maade var, at Staten købte Aktierne; men ellers kan det gøres paa anden Maade. Vil Staten paa et givet Tidspunkt ikke købe Aktierne, og bliver det ikke muligt at opnaa Statsgaranti, er der kun tilbage at haabe paa og henstille til de eventuelle Koncessionshavere, at de for deres Vedkommende ville gøre alt, hvad der staar i menneskelig Magt for at udbyde Kapitalen her og faa den anbragt paa danske Hænder.

Ivar Berendsen: Den ærede Ordfører (Birch) udtalte, at vort Ændringsforslag under Nr. 3 var betydningsløst, fordi Koncessionshavere kunde komme udenom dette at give en aarlig Afgift ved at lade Koncessionen overgaa til en anden Mand mod en minimal Afstaaelsessum, af hvilken der blev udredet 15 pCt., og saa ordne sig med Hensyn til Udbyttet paa anden Maade, saaledes som det nu blev Konsortiet og dets Efterfølgere, Aktieselskabet, bekvemtest. Jeg gør nu det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) den Ære at antage, at han kun siger dette, naar han skal komme til det Resultat, at et Ændringsforslag, som Mindretallet har stillet, er betydningsløst, og at han ikke mener saadan om Konsortiet som Koncessionshavere. Thi jeg mener ikke saadan om Koncessionsøgerne, ubetinget ikke; jeg vilde ikke anvende et saadant Argument, hvis jeg var Ordfører for Flertallet. Betydningen af dette Ændringsforslag ligger, som jeg Gang paa Gang har paapeget, ikke i og for sig i det pekuniære og økonomiske Udbytte — om dette ved den ærede Ordfører jo lige saa lidt som jeg; han ved intet om, hvilke af disse Foretagender der vil trives og hvilke ikke — det ligger i det Princip, at vi ikke kunne og ikke bør bortskænke Samfundsværdier gratis til en lille Kreds af Mænd. Deri ligger Betydningen af det, og det bliver ikke betydningsløst, selv om den meget ærede Ordfører i hver af sine Taler, som han hidtil har gjort, erklærer det for betydningsløst, og selv om han vedbliver med det, til denne tredie Behandling er sluttet, eller han, hvis Lovforslaget skulde komme til en eneste Behandling, efter at Landstinget har behandlet det, da gentager det; derved bliver et Princip ikke betydningsløst, naar det er udtalt i et Ændringsforslag.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Reservefonden, har det intet Øjeblik været fremstillet af mig som andet end et væsentlig regnskabsteoretisk Spørgsmaal, og det, at jeg har paakaldt en Autoritet, kom af, at jeg betragtede det som høifigst at mene, at det kunde være min Logik, der havde svigtet, naar man fra saa mange Sider ud fra de samme Forudsætninger var kommen til et modsat Resultat af mit. Det var derfor, jeg henvendte mig til vedkommende. Jeg vil gøre opmærksom paa, at netop det, den ærede Ordfører (Birch) havde fremstillet, at Aktiekurserne vilde gaa ned med det tilsvarende som Reservefonden, ifald man vidste, at Staten skulde indløse, gjorde jeg udtrykkelig vedkom-